

crítica cinema

MARCEL·LÍ BORRELL

Cinema
teatral**Dogville**

Director: Lars von Trier.

Intèrprets: Nicole Kidman, Jean-Marc Barr, Harriet Anderson, Ben Gazzara, Lauren Bacall, James Caan. Dinamarca, 2003.

135 minuts. Bonaire.

1. De què va? Una misteriosa dona perseguida per la mafia i la FBI arriba a un petit poble on demana protecció...

2. Com va? Teatral. Lars von Trier es confessa deixeble de Bertolt Brecht. I qui avisa no és traïdor. *Dogville* renuncia en part al naturalisme i despulla la posada en escena de qualsevol referent a la fotogenia realista: carrers i cases del poble estan dibuixades damunt l'immens plató on s'ha rodat el film. Fins i tot el gos del títol (*Dogville*: el poble del gos) està dibuixat al terra, tret d'alguns mobles i bastiments. Un croquis i punt. Trier recorre al distanciament per a impedir la identificació emocional de l'espectador amb la noia perseguida de la paràbola. Grace, com la protagonista de *La bona persona de Se-zuan*, intenta fugir del seu passat i cau en la temptació de la bondat, tornant bé per mal dins una societat (l'americana dels anys 30) que li farà pagar molt cara la generositat: les dones la convertiran en la seva criada i els homes en la puta municipal. Al públic ianquí el film li ha fet poca gràcia. Excés de protagonisme és el que pateixen. Que preguntin als habitants dels *Dogvilles* europeus si no convertim en criats i prostitutes gran part dels immigrants que truquen a la nostra porta.

3. I va: per a esperits inquires, autocrítics i sense prejudicis als ulls.